

Diumenge XXV (A) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 20,1-16): En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un propietari que va sortir de bon matí a llogar treballadors per a la seva vinya. Després de fer tractes amb ells per un jornal d'un denari, els envià a la seva propietat. Va tornar a sortir cap a mig matí, en veié d'altres que s'estaven a la plaça sense feina i els digué: ‘Aneu també vosaltres a la meva vinya i us donaré el que sigui just’. Ells hi van anar.

»Cap a migdia i cap a mitja tarda va sortir una altra vegada i va fer el mateix. Encara va sortir cap al final de la tarda, en va trobar d'altres i els digué: ‘Per què us esteu aquí tot el dia sense fer res?’. Ells li responen: ‘És que ningú no ens ha llogat’. Els diu: ‘Aneu també vosaltres a la meva vinya’.

»Quan va arribar el vespre, l'amo de la vinya va dir a l'encarregat: ‘Crida els treballadors i paga'ls el jornal. Comença pels qui han arribat darrers i acaba pels primers’. Vingueren, doncs, els qui havien començat a treballar al final de la tarda i van cobrar un denari cada un. Quan va tocar als primers, es pensaven que cobrarien més, però també van rebre un denari. Mentre cobraven, protestaven contra el propietari i deien: ‘Aquests darrers han treballat només una hora i els pagues igual que a nosaltres, que hem hagut de suportar el pes de la jornada i la calor’. L'amo va respondre a un d'aquests: ‘Company, jo no et faig cap injustícia. ¿No havíem fet tractes per un denari? Doncs pren el que és teu i vés-te'n. A aquest darrer li vull donar igual que a tu. ¿Que no puc fer el que vull amb el que és meu? ¿O és que tens enveja perquè jo sóc generós?’. Així, els darrers passaran a primers, i els primers, a

darrers».

«¿És que tens enveja perquè jo sóc generós?»

Rev. D. Jaume GONZÁLEZ i Padrós

(Barcelona, Espanya)

Avui l'evangelista continua fent la descripció del Regne de Déu segons el mestratge de Jesús, i que és proclamat durant aquests diumenges d'estiu en les nostres assemblees eucarístiques.

En el fons del relat d'avui, la vinya, imatge profètica del poble d'Israel en el Primer Testament, i ara del nou poble de Déu que neix del costat obert del Senyor a la creu. La qüestió: la pertinença a aquest poble, que ve donada per una crida personal a cadascú: «No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres» (Jn 15,16), i per la voluntat del Pare del cel, de fer extensiva aquesta crida a tots els homes, mogut per la seva voluntat generosa de salvació.

Ressalta, en aquesta paràbola, la protesta dels treballadors de primera hora. Són la imatge paral·lela del germà gran de la paràbola del fill pròdig. Els qui viuen la seva feina pel Regne de Déu (el treball a la vinya) com una càrrega feixuga («hem hagut de suportar tot el pes de la jornada»: Mt 20,12) i no pas com un privilegi que Déu els fa; no treballen des del goig filial sinó amb el malhumor dels servents.

Per ells la fe és quelcom que lliga i esclavitza, i, calladament, envegen els qui “viuen la vida”, ja que conceben la consciència cristiana com un fre, i no pas com unes ales que donen volada divina a la vida humana. Pensen que és millor romandre desocupats espiritualment, més que no pas viure a la llum de la paraula de Déu. Senten que la salvació els és deguda i en són gelosos. Contrasta notablement el seu esperit mesquí amb la generositat del Pare, que «vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat» (1Tm 2,4), i per això crida a la seva vinya, «Ell que és bo per a tothom, i estima entranyablement tot el que ha creat» (Sl 144,9).